

Sygn. akt III AUa 462/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r. w Lublinie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Z. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 25 lutego 2016 r. sygn. akt VI U 589/15

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka - Radoniewicz Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 462/16

UZASADNIENIE

Z. K. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 25 marca 2015 roku odmawiającej jej wypłaty emerytury za okres od 22.11.2012 r. do 31.12.2014 r. wnosząc o zmianę decyzji poprzez wypłatę świadczenia za w/w okres.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

Decyzją z dnia 9 stycznia 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał Z. K. prawo do emerytury na wniosek z dnia 5 listopada 2008 roku. Świadczenie przyznane zostało od dnia 1 listopada 2008 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Wpłata emerytury podlegała zawieszeniu zgodnie z art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponieważ wnioskodawczyni w dacie przyznania prawa do świadczenia – kontynuowała zatrudnienie. Z. K. w dniu 30 stycznia 2015 roku złożyła wniosek o wypłatę i przeliczenie świadczenia. Decyzją z dnia 26 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przeliczył i wznowił wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 stycznia 2015 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Następnie decyzją z dnia 18 marca 2015 roku organ rentowy dokonał wypłaty świadczenia za okres od 1.10.2011 r. do 21.11.2012 r. stosownie do przepisów ustawy z dnia 13.12.2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo ulegało zawieszeniu w okresie od 1.10.2011 r. do 21.11.2012 r. Natomiast zaskarżoną decyzją z dnia 25 marca 2015 roku odmówiono wnioskodawczyni wypłaty emerytury za okres od 22.11.2012 r. do 31.12.2014 r., albowiem zgodnie z art. 129 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Sąd uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony w sprawie stan faktyczny jest niesporny. Istotny jest fakt, iż prawo do emerytury Z. K. nabyła od 1 listopada 2008 roku. Ponieważ w chwili przyznania prawa do świadczenia wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie, to zgodnie z obowiązującym w dacie nabycia prawa do świadczenia i nadal do 7 stycznia 2009 r. przepisem art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (stanowiącym, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość dochodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu kontynuowania zatrudnienia, tj. bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego) wypłata emerytury wnioskodawczyni podlegała zawieszeniu.

Z dniem 8 stycznia 2009 r. przepis art. 103 ust. 2a został przez ustawodawcę uchylony (art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21.11.2008 r. o emeryturach kapitałowych w brzmieniu obowiązującym na dzień 08.01.2009 r.). Skutkiem tej zmiany była możliwość pobierania emerytury bez konieczności rozwiązywania kontynuowanego stosunku pracy w okresie od 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. W chwili wprowadzenia tej zmiany świadczenie wnioskodawczyni było zawieszona, albowiem ubezpieczona nie złożyła wniosku o wypłatę świadczenia, stąd wypłata emerytury za czas od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku pozostawała w zawieszeniu.

Z dniem 1 stycznia 2011 roku wszedł w życie przepis art. 103 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707). W następstwie powyższego, ponownie od 1 stycznia 2011 roku wypłata emerytury uzależniona została od rozwiązania kontynuowanego stosunku pracy. Cytowany artykuł, miał zastosowanie także do emerytur przyznanych przed dniem 1 stycznia 2011 roku, a więc również w stosunku do osoby wnioskodawczyni, na podstawie art. 28 w/w ustawy zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K2/12 (opublikowanym w Dzienniku Ustaw w dniu 22 listopada 2012 roku) stwierdził, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy (a zatem w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku), jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W konsekwencji tego wyroku z dniem 22.11.2012 r. przepis art. 103a utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1.01.2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W dniu 19 lutego 2014 roku weszła w życie ustawa z dnia 13 grudnia 2013 roku o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2014 r. poz. 169). Ustawa miała na celu wykonanie w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Do dnia wejścia w życie ustawy Oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie miały podstaw prawnych do wydawania decyzji w sprawach, które reguluje ustawa. W świetle art. 2 cytowanej ustawy emerytura, o której mowa w art. 1, przysługuje emerytowi, który spełnia łącznie następujące warunki: nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku; jego prawo do emerytury zostało zawieszony na podstawie przepisów określonych w art. 1 w związku z kontynuowaniem przez niego po dniu 30 września 2011 roku zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Wypłata zawieszony emerytury następuje na wniosek emeryta (art. 7 ust. 1 w/w ustawy).

W następstwie powyższego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na wniosek skarżący z dnia 30 stycznia 2015 roku, podjął wypłatę zawieszony w okresie od 1.10.2011 r. do 21.11.2012 r. emerytury z należnymi odsetkami. Jednocześnie organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawczyni i ustalił, że wznowienie wypłaty emerytury nastąpi od pierwszego dnia miesiąca w którym zgłoszono wniosek, tj. od dnia 1 stycznia 2015 roku. Zgodnie z treścią art. 129 ustawy emerytalnej, świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa do tego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Podkreślić przy tym należy, że w przepisach emerytalno – rentowych brak jest unormowań, które pozwalałyby na to, że wyrównanie emerytury może być wypłacone do daty wystąpienia z wnioskiem o podjęcie świadczenia.

Sąd wskazał, że organ rentowy nie działa z urzędu. Wypłata emerytury następuje na wniosek emeryta. Ponadto, jak wynika z treści art. 145 a k.p.a. – żądanie wznowienia postępowania leży wyłącznie w gestii strony. Generalną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest bowiem to, że postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 116 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej).

Wnioskodawczyni wniosek o podjęcie świadczenia złożyła w dniu 30 stycznia 2015 roku, stąd w świetle art. 129 ustawy emerytalnej, organ rentowy podjął wypłatę emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, tj. od 1 stycznia 2015 roku. Natomiast brak jest podstaw do wypłaty skarżący świadczenia za sporny okres.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja z dnia 25 marca 2015 roku jest prawidłowa i w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła wnioskodawczyni zaskarżając wyrok w całości wnosząc o zmianę wyroku poprzez wydanie orzeczenia zobowiązujący Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty świadczenia emerytury od dnia 23 listopada do 31 grudnia 2014 roku. Skarżący zarzuca, że organ swoją decyzję odebrał jej prawa nabyte.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną. Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżony wyrok interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zarzuty postawione w apelacji dotyczące naruszenia przez organ rentowy prawa nabytych wnioskodawczyni są całkowicie nietrafne. Z. K. prawo do emerytury nabyła od 1 listopada 2008 roku i w związku z kontynuowaniem zatrudnienia zgodnie z obowiązującym w dacie nabycia prawa do świadczenia przepisem art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytury, wypłata emerytury

wnioskodawczyni podlegała zawieszeniu. Ubezpieczona nie złożyła wniosku o wypłatę świadczenia, aż do dnia 30 stycznia 2015 roku.

W dniu 19 lutego 2014 roku weszła w życie ustawa z dnia 13 grudnia 2013 roku o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2014 r. poz. 169). Do dnia wejścia w od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku życie ustawy Oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie miały podstaw prawnych do wydawania decyzji w sprawach, które reguluje ustawa. W świetle art. 2 cytowanej ustawy emerytura, o której mowa w art. 1 (za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012r.) roku, przysługuje emerytowi, który spełnia łącznie następujące warunki: nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku; jego prawo do emerytury zostało zawieszona na podstawie przepisów określonych w art. 1 w związku z kontynuowaniem przez niego po dniu 30 września 2011 roku zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Wypłata zawieszony emerytury następuje na wniosek emeryta (art. 7 ust. 1 w/w ustawy).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na wniosek skarżący z dnia 30 stycznia 2015 roku, podjął wypłatę zawieszony w okresie od 1.10.2011 r. do 21.11.2012 r. emerytury z należnymi odsetkami. Zgodnie z treścią art. 129 ustawy emerytalnej, świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa do tego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy w przepisach emerytalno – rentowych brak jest unormowań, które pozwalałyby na to, by wyrównanie emerytury mogło być wypłacone za okres wcześniejszy (przed datą wystąpienia z wnioskiem o podjęcie świadczenia).

Skoro wnioskodawczyni wniosek o podjęcie świadczenia złożyła w dniu 30 stycznia 2015 roku, to w świetle art. 129 ustawy emerytalnej, organ rentowy podjął wypłatę emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, tj. od 1 stycznia 2015 roku. Natomiast brak jest ustawowych podstaw do wypłaty skarżący świadczenia za sporny okres.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok i poprzedzający go decyzja odpowiada prawu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w sentencji.